ΠΕΡΑΣΜΑ

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ

Συνδικαλιστές και κομματάρχες, μπάτσοι και δικαστές, δημοσιογράφοι και αριστεριστές, παπάδες και «διανοούμενοι». Στυλοβάτες της κυριαρχίας και αρωγοί της καθημερινής καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Ειδικοί στην εξαθλίωση και στον εξανδραποδισμό των ανθρώπων. Οχυρά τους τα κόμματα και τα αστυνομικά τμήματα. Οι αίθουσες των δικαστηρίων και τα συνδικάτα. Τα γυάλινα «παράθυρα» και οι άμβωνες των εκκλησιών. Χειραγωγούν και υπόσχονται. Κάνουν επίδειξη βαρβαρότητας και επιχειρούν να τρομοκρατήσουν.

Αποπροσανατολίζουν, κατευθύνουν και εκμαυλίζουν τις ανθρώπινες συνειδήσεις. Ενώνουν τις δυνάμεις τους προσπαθώντας να αποτρέψουν τα εξεγερτικά ξεσπάσματα της κοινωνίας. Φορούν τις ανθρώπινες μάσκες τους και μάχονται, ο καθένας από το δικό του μετερίζι, για να σκεπάσουν τις φωνές της ελευθερίας και να ενισχύσουν την επιβολή της γενικευμένης εξαθλίωσης. Είναι αγανακτισμένοι γιατί βλέπουν ότι οι προσταγές και τα κελεύσματα τους δεν εισακούγονται. Είναι φοβισμένοι γιατί ξέρουν πως όσο και να οπλιστούν δεν θα μπορούν να αποφεύγουν για πάντα την οργή των ανθρώπων.

Όμως, αν και καμώνονται πως είναι «μεγάλοι», ξέρουν πως στη πραγματικότητα είναι πολύ μικροί. Γιατί στον αντίποδα της κτηνωδίας τους ορθώνεται ο **ΑΔΙΑΚΟΠΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.** Ο πολύμορφος, αδιάλλακτος και εξεγερτικός αγώνας όλων αυτών, που χωρίς να προσκυνούν ούτε θεό, ούτε αφέντη, καθημερινά υποσκάπτουν τα θεμέλια της κυριαρχίας τους. Είναι το φτύσιμο της πολιτικής και της δεσμολαγνείας που τους κάνει να αισθάνονται μειονεκτικά. ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΤΡΕΜΟΥΝ και να ζουν μέσα σε μια διαρκή ανασφάλεια. Είναι η σύμφυτη με το ανθρώπινο νου πραγματικότητα που κάνει τους εξαθλιωμένους να αρνούνται την εξουσία, να συγκρούονται και να εξεγείρονται. Να ξεπερνούν τη «νομιμότητα» και να ανοίγουν το λάκκο των κρατικών καθαρμάτων.

ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΟΥΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΟΥΣ ΒΗΜΑ. Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ ...

Από την καθημερινή εξαθλίωση, στην Ελευθερία και την Αναρχία

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 1, ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1998, ΔΡΧ. 150

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

Όσο δεδομένη είναι η επιβολή του κράτους και των εξουσιαστικών - εκμεταλλευτικών σχέσεων, άλλο τόσο δεδομένη είναι και η ύπαρξη των κοινωνικών αγώνων. Των αγώνων, που χωρίς να αποτελούν μια αφηρημένη πραγματικότητα, αλλά ένα διαρκή και ανηλεή πόλεμο που εκφράζεται μέσα από συνεχείς συγκρούσεις και εξεγέρσεις, δεν παύουν να σκορπούν τον τρόμο στους εξουσιαστές, κάνοντας συντρίμμια τις αντιανθρώπινες επιλογές τους. Κι αυτό είναι κάτι που οι κυρίαρχοι όπου Γης γνωρίζουν πολύ καλά και δεν παύουν ούτε στιγμή να ενισχύουν την κυριαρχία τους, οχυρώνοντας την επαίσχυντη επιβολή τους και καλύπτοντας την ανασφάλεια τους με νόμους και θεσμούς, με ιδεολογήματα και εξουσιαστικές προκαταλήψεις και με όλα αυτά τα εφευρήματα, που καθιστούν εφικτή τη συνέχιση της ύπαρξης τους και τη καταδυνάστευση της κοινωνίας.

Όμως οι άνθρωποι, όσο κι αν οι μηχανισμοί του κράτους σύσσωμοι πασχίσουν για αυτό, ποτέ δεν πρόκειται να μεταβληθούν σε μια αγέλη αποκτηνωμένων όντων, που εκστασιασμένοι από τα ιδεολογήματα και τις υπόλοιπες εξουσιαστικές επινοήσεις, θα υπηρετούν αδιαμαρτύρητα το κρατικό κτήνος. Γιατί η οργή ενάντια στην εξουσία και στις συμμορίες των καθαρμάτων που τη στηρίζουν και την αποτελούν, ποτέ δεν αποσιωποιήθηκε, δεν ισοπεδώθηκε και δεν εξαφανίστηκε από τη ροή της ιστορίας, όντας μια σύμφυτη, με την ανθρώπινη ύπαρξη, πραγματικότητα. Οι κοινωνικοί αγώνες ενάντια στη καθημερινή καταπίεση και εκμετάλλευση, πάντοτε βρίσκονταν στον αντίποδα της κρατικής κτηνωδίας, πάντοτε όρθωναν το ανάστημα τους απέναντι στους κάθε λογής εξουσιαστές, αψηφώντας το μένος των κατασταλτικών μηχανισμών εναντίον τους και τους τόνους λάσπης που οι κρατικοί κονδυλοφόροι διέσπειραν, για να τους περιθωριοποιήσουν και να τους απογυμνώσουν από τα απελευθερωτικά-ανθρώπινα χαρακτηριστικά τους.

Τα προσωπεία της βαρβαρότητας πολλά. Κομμουνιστές και φασίστες, Σοσιαλιστές και φιλελεύθεροι. «Προοδευτικοί» και «συντηρητικοί». Όλοι τους προσποιούνται πως πασχίζουν για «το καλό των ανθρώπων». Όλοι τους «διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους» για τα προβλήματα που μαστίζουν τη κοινωνία και καμώνονται πως «έχουν τις λύσεις και τη θέληση να τα ξεπεράσουν». Κι όμως. Η αιματοβαμμένη πορεία της κυριαρχίας σε βάρος της ελεύθερης ανθρώπινης ύπαρξης, αποδεικνύει με τον πλέον περίτρανο τρόπο πως ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΟΙ. Όλοι τους υπάρχουν για να απομυζούν και να εκμεταλλεύονται μέχρις εσχάτων τους ανθρώπους. Παρά το πλήθος των ιδεολογημάτων και λογικών που πρεσβεύουν, δεν παύουν όλοι τους να αποτελούν, τον μεγαλύτερο εχθρό των καταπιεσμένων και τον πλέον αδίστακτο επιβουλέα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Αν σε κάτι διαφέρουν είναι ο τρόπος και οι ιδιαίτεροι παράμετροι που ο καθένας από αυτούς έχει επιλέξει προκειμένου να πραγματοποιήσει τις θελήσεις του, χωρίς αυτό να μειώνει στο ελάχιστο την ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ τους ΥΠΟΣΤΑΣΗ. «*Το κράτος είναι ένα απέραντο κοιμητήριο, όπου θυσιάστηκαν, πέθαναν, θάφτηκαν, όλες οι εκδηλώσεις της ατομικής και τοπικής ζωής, όλα τα συμφέροντα των μερών, το σύνολο των οποίων αποτελεί την κοινωνία. Είναι ο βωμός όπου η πραγματική ελευθερία και η ευημερία των λαών σφαγιάζονται για το πολιτικό μεγαλείο. Κι όσο πιο καθολικός είναι αυτός ο σφαγιασμός, τόσο τελειότερο είναι το κράτος*». Μ. Μπακούνιν,

Θεωρώντας πως η κατάθεση του αναρχικού λόγου, αποτελεί ένα αναπόσπαστο στοιχείο του συνολικότερου αγώνα ενάντια στη κυριαρχία και τις δομές της, προχωρήσαμε στην έκδοση του «ΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ», θέλοντας να συμβάλουμε:

-Στην εξάπλωση των αντικρατικών προταγμάτων και πρακτικών σε κάθε σημείο του κοινωνικού χώρου, όπου μπορούν να δημιουργηθούν εστίες αντίστασης στην εξουσία και στην επιβολή των αντικοινωνικών της σχεδιασμών.

-Στη διατήρηση της ουσιαστικής καθαρότητας του αντικρατικού λόγου και των εξεγερτικών απόψεων, ενάντια στη πρόσμιξη τους με πολιτικά και κινηματικά χαρακτηριστικά, που δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από εφευρήματα του κράτους και της κυριαρχίας, με σκοπό τη διαστρέβλωση του απελευθερωτικού χαρακτήρα των κοινωνικών αγώνων.

-Στη προσπάθεια μιας συνολικής και ουσιαστικής εκτίμησης και ανάλυσης της κυριαρχικής πραγματικότητας, που αναμφίβολα συμβάλει στην αποφυγή λαθεμένων και άστοχων κινήσεων, από τη πλευρά των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Για να πλημμυρίσει η κρατική αυλή, και τα ανθρωποειδή που την αποτελούν, από το χείμαρρο της εξέγερσης. Για να γίνει η απειθαρχία και η ανυπακοή στους νόμους και τους θεσμούς, μια καθημερινή εφιαλτική πραγματικότητα, για όλους αυτούς που επιβάλλονται στη κοινωνία με τη βία των συμμοριών τους. Για να γίνει το μεγάλο ιστορικό βήμα και να περάσει το ανθρώπινο γένος από τη στείρα επιβίωση στη ΖΩΗ. Ολα αυτά δεν αφορούν μόνο τους αναρχικούς, αλλά όλους τους καταπιεσμένους, που βιώνουν την κρατική κτηνωδία παντού και πάντα. Από τον αγώνα ενάντια στη καθημερινή εξαθλίωση ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΕΙΠΕΙ. Γιατί είναι ένας αγώνας δύσκολος, με δυσβάσταχτα φορτία μα πάνω απ΄ όλα δίκαιος και για αυτό ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ..

Αναρχικές Εκδόσεις

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ- Περιοδικό
Τεύχος 10 Φλεβάρης 98.
Εκδίδεται από την «Περιοδική εκδοτική πρωτοβουλία για τη προώθηση της Αντιθεσμικής -Αντισυναινετικής Αναρχικής δράσης».
Κείμενα: Εκπαίδευση και γνώση-Ανθρωπινότητα και κοινωνική δράση- Χρονικό μαθητικών κινητοποιήσεων και συγκρούσεων 1990-1997 κ.α.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ -Εφημερίδα. Τεύχος 21. Ιούνης 1998.
Εκδίδεται από την ομώνυμη ομάδα και τον Πυρήνα «Ακόμα Ανυπότακτοι».
Για την επικοινωνία ΤΘ 30557 ΤΚ 10033
Κείμενα: «Στη κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης- Η ιστορία των Οδοφραγμάτων -Ρατσισμός, ξενοφοβία, κρατικοί σχεδιασμοί κ.α.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ, Τεύχος 1.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ- Εφημερίδα. Τεύχος 31. Καλοκαίρι 1998.
Εκδίδεται από την Συσπείρωση Αναρχικών.
Κείμενα: Το τέλος των αυταπατών-Περί Γλώσσας και άλλων τινών- 1968-1998. Τα οδοφράγματα ανοίγουν το δρόμο για την ελευθερία.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ -Περιοδικό.
Ετήσια έκδοση για τις κοινωνικές αντιστάσεις. Τεύχος 1. Γενάρης 98.
Εκδίδεται από την Αναρχική Παρέμβαση και τον Πυρήνα «Ακόμα Ανυπότακτοι».

ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ.
ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ. (Από την προεπαναστατική περίοδο, μέχρι και τις πρώτες προσπάθειες συγκρότησης εθνικού κράτους. Εκδίδεται από την «Ομάδα Ενάντια στη Λήθη».

«Ο δικός μας σκοπός ως αναρχικών, δεν είναι να γράψουμε μια δήθεν αντικειμενική ιστορία γιατί τέτοια δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ίσως ποτέ. Γιατί δεν κατέχουμε ούτε κάποια αλάνθαστη μέθοδο ανάλυσης των υπαρκτών γεγονότων, ούτε το κλειδί που θα απελευθερώσει την κοινωνική αλήθεια που κρατούν δέσμια μέσα στις αλυσίδες του κυριαρχικού χρόνου, τον οποίο θεωρούν σαν ιστορία της ανθρωπότητας οι κρατιστές, παραβλέποντας ότι αυτός ο χρόνος αποτελεί μια στιγμή σχεδόν της ύπαρξης της στον πλανήτη, ιδιαίτερα σε σχέση με τη χρονική διάρκεια ζωής των ανθρώπων και των ανθρωπίνων ομάδων. Ούτε φιλοδοξούμε βέβαια με αυτή την εργασία ν΄ αποκτήσουμε το ρόλο του ειδήμονα, του ιστορικού, ο οποίος στις περισσότερες περιπτώσεις προκειμένου να αποδείξει την ορθότητα της αντίληψης του για τη λεγόμενη ιστορική κίνηση και να προσαρμόσει τα γεγονότα στο προκατασκευασμένο κυριαρχικό όραμα, που υπηρετεί δεν διστάζει να πλαστογραφήσει, να παραχαράξει, στρεβλώσει η ακόμα και να επινοήσει.
Διεκδικούμε απλά, έμπρακτα, το δικαίωμα ν΄ αναδείξουμε τα στοιχεία εκείνα που διασώθηκαν μέσα στους όγκους των γραφτών που απαρτίζουν την ιστορία της κυριαρχίας, να κρίνουμε τις αντιφάσεις στην ερμηνείας τους των κάθε ιδεολογικής απόχρωσης ειδημόνων και να καταθέσουμε τη δική μας οπτική, ευελπιστώντας ότι πλησιάζει όσο αυτό είναι δυνατό, σ΄ αυτή των ανθρώπων που τη δράση τους, αυτά τα στοιχεία αντανακλούν η καταγράφουν....»
(Από την εισαγωγή του βιβλίου)

Α) Η ΝΕΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.
(Μια σύντομη προσέγγιση).

Η περίοδος που διανύουμε αποτελεί την ανατολή μιας νέας πραγματικότητας για την κυριαρχία και για τους σύγχρονους όρους εκμετάλλευσης, που αυτή είναι αποφασισμένη να επιβάλει. Οι ανάγκες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εξουσιαστές, τους ωθούν να υποβαθμίσουν το ρόλο των «εθνικών» κρατών, διατηρώντας ωστόσο τα λειτουργικά τους στοιχεία, προχωρώντας με γοργούς ρυθμούς στην ενοποίηση της κυριαρχίας τους. Μια ενοποίηση που βρίσκεται -όπως και η ίδια η κρατική επιβολή- μακριά από τους ανθρώπους και τις ανάγκες τους, αλλά έρχεται να εξυπηρετήσει μια σειρά από μακροχρόνιους σχεδιασμούς, όλων αυτών που διαχειρίζονται την εξουσιαστική αθλιότητα. Η συμμετοχή των κρατών στην Ο.Ν.Ε και στην κυκλοφορία του Ευρώ, ως μια παράμετρος του συνολικότερου οικονομικού μοντέλου ανάπτυξης που προσπαθούν να επιβάλουν οι κυρίαρχοι, έρχεται να δημιουργήσει σοβαρές ανακατατάξεις στο εξουσιαστικό στρατόπεδο και να επαναπροσδιορίσει τους νέους όρους της οικονομικής καταδυνάστευσης των ανθρώπων. Για την εξυπηρέτηση αυτών των σκοπιμοτήτων, οι εξουσιαστές εξετάζοντας τις εκάστοτε συνθήκες και τις συγκυρίες που μπορεί να προκύψουν από αυτές, κατασκευάζουν νέους μηχανισμούς και εκσυγχρονίζουν τους ήδη υπάρχοντες, ενώ ενισχύουν το ιδεολογικό τους οπλοστάσιο με νέες πιο ευκίνητες λογικές και ιδεολογήματα, σε μια διαρκή προσπάθεια εξωραισμού της εγκληματικής τους οντότητας. Η δημιουργία και η επιβολή νέων πανίσχυρων υπερεθνικών θεσμών, όπως η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, κινείται στο περιορισμό του ρόλου των κατά τόπους διαχειριστών της εξουσίας και στη πλήρη αναδιάρθρωση των οικονομικών και παραγωγικών δομών, σύμφωνα με το «Αγγλοσαξονικό» πρότυπο. Μέγιστη αποδοτικότητα του κεφαλαίου με συνακόλουθη μείωση των εισοδημάτων, απορύθμιση-ευελιξία των εργασιακών σχέσεων κ. α. Το «σύμφωνο σταθερότητας και ανάπτυξης» που επικυρώθηκε από τους Ευρωπαίους κυρίαρχους τον Ιούνιο του 1997 με την συνθήκη του Άμστερνταμ -που αποτελεί συνέχεια της παλαιότερης συνθήκης του Μάαστριχ- νομιμοποιείται να διώκει οικονομικά κάθε κράτος που παραβαίνει τις όποιες επιλογές του αλλά και απαγορεύει κάθε εναλλακτική οικονομική και άλλη πολιτική, ώστε να υπάρχει μια ενιαία γραμμή επιβολής. Οι εξουσιαστές μέσα από κοινά τώρα πια χαρακώματα, καλούνται να υπερασπιστούν την εξουσία τους, υπό το πρίσμα νέων θεσμικών πλαισίων που ενισχύουν την κυριαρχία τους και κάνουν την εξαθλίωση να πολλαπλασιάζεται στο εσωτερικό της κοινωνίας. Οι διακρατικές συμφωνίες που διαρκώς συνάπτονται για την ικανοποίηση των αναγκών τους, (Σέγκεν-Γκάντ κ.α), σχηματίζουν με τον πλέον ανάγλυφο τρόπο τις βλέψεις τους και προϊδεάζουν για την εφιαλτική πραγματικότητα που είναι αποφασισμένοι να δημιουργήσουν, κάνοντας την επιβολή τους ακόμα πιο αντιανθρώπινη και δυσλειτουργική για τη πορεία των ανθρώπων.

Το μέγεθος των διαρθρωτικών αλλαγών και των ανακατατάξεων που σε παγκόσμιο επίπεδο προωθούνται, είναι φυσικό να προκαλούν κοινωνικούς κραδασμούς, τέτοιους που να αναγκάζουν τους κρατιστές να ελιχθούν άμεσα και με πολυποίκιλα τεχνάσματα για να μπορέσουν να ακολουθήσουν πιστά τους σχεδιασμούς τους. Άλλωστε τα μηνύματα γι΄ αυτούς κάθε άλλο παρά αισιόδοξα είναι. Οι εξεγερμένοι Ινδονήσιοι τους απέδειξαν με τον πλέον καλύτερο τρόπο, ότι ο δρόμος για την εξουσιαστική πραγματικότητα που ονειρεύονται να εγκαθιδρύσουν, θα είναι δύσβατος και θα ανακόπτεται διαρκώς από κοινωνικές εξεγέρσεις και αναταράξεις, κάτι που και οι ίδιοι είναι συχνά αναγκασμένοι να παραδεχτούν. Στη Γαλλία η υπέρ εκμετάλλευση που επιφέρει η παγκοσμιοποίηση, προκάλεσε τη δυναμική κινητοποίηση

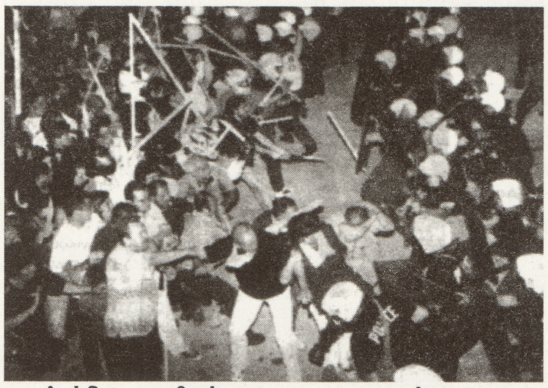

χιλιάδων ανθρώπων με συγκρούσεις και καταλήψεις δημοσίων κτηρίων, παρά την ασφυκτική πίεση των Γαλλικών συνδικάτων, δείχνοντας ότι μια σπίθα είναι αρκετή για να ανάψει φωτιά.

Στον ελλαδικό χώρο οι κρατιστές βρίσκονται σε ένα κομβικό, ιδιαίτερα κρίσιμο για τους σχεδιασμούς τους, σημείο και από την επιτυχία η μη των τωρινών κινήσεων τους, θα κριθεί κατά πολύ το μέλλον τους μέσα στο παγκόσμιο μπλοκ της κυριαρχίας. Ένας από τους σκοπούς τους είναι η ανάδειξη τους ανάμεσα στους υπόλοιπους Ευρωπαίους εξουσιαστές, ώστε να μπορούν να συμμετάσχουν με αξιώσεις στο παγκόσμιο φαγοπότι. Πέρα από αυτό η γεωγραφική θέση του ελληνικού κράτους και οι οικονομικές και πολιτικές συνθήκες που επικρατούν σε αυτό, του επιτρέπει να διαδραματίσει το ρόλο του τοποτηρητή στην περιοχή της Βαλκανικής με το άνοιγμα νέων αγορών και την επέκταση του κεφαλαίου στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Έτσι κι αλλιώς οι συνθήκες που επικρατούν στις χώρες αυτές, με δεδομένες τις εύθραυστες πολιτικές ισορροπίες και την αναζωπύρωση του εθνικισμού, τις καθιστά ευάλωτες στις οικονομικές και πολιτικές βλέψεις των υπόλοιπων κρατιστών, που βλέπουν την ευκαιρία να ισχυροποιήσουν τη θέση τους και να αντλήσουν μέγιστα οικονομικά και άλλα οφέλη.

Οι εξουσιαστές έχοντας καταληφθεί από τη φρενίτιδα της παγκοσμιοποίησης, επιχειρούν να διεκπεραιώσουν τα ζητήματα που τους αφορούν, μέσα σε πολύ μικρά χρονικά διαστήματα, προκειμένου να μην υπερβούν εκ νέου τις προθεσμίες που τους έχουν δοθεί, έχοντας ωστόσο εξασφαλίσει σε συντριπτικό βαθμό τη πολιτική συναίνεση των περισσοτέρων εκ των υπολοίπων τμημάτων της κυριαρχίας. Έτσι κι αλλιώς η διεύρυνση του κράτους και του ελληνικού καπιταλισμού μέσα στο παγκόσμιο μπλοκ της κυριαρχίας και στις αγορές του εξωτερικού, αποτελεί ουσιαστικά μια πάνδημη επιλογή των εξουσιαστών, η οποία σε πολιτικό επίπεδο δημιουργεί τριβές στο εξουσιαστικό στρατόπεδο, μόνο στους τρόπους που μεθοδεύεται η υλοποίηση τους.

Οι βίαιες διαρθρωτικές αλλαγές που το κράτος επιχειρεί να υλοποιήσει, χρησιμοποιώντας στη τρέχουσα περίοδο τη «λύση Σημίτη», έχουν προκαλέσει τη συνεχή κινητικότητα διαφόρων κοινωνικών κομματιών και τη διατήρηση του κοινωνικού ανταγωνισμού σε μια ρευστή και διαρκώς απρόβλεπτη κατάσταση. Τα αποτελέσματα της επιθετικών κινήσεων ενάντια στους ανθρώπους, τόσο με πολιτικά όσο και με οικονομικά κίνητρα, έχουν προκαλέσει και στον Ελλαδικό χώρο μια, κατά διαστήματα, πλημμυρίδα αντιδράσεων που ακόμα και όταν ήταν σταθερά η παροδικά ελεγχόμενες, έδιναν το στίγμα της αγανάκτησης που επικρατούσε στο εσωτερικό της κοινωνίας. Μαθητές - άνεργοι - φοιτητές - αδιόριστοι εκπαιδευτικοί - λιμενεργάτες - κάτοικοι χωριών - αναρχικοί κ.α αμφισβήτησαν με τον ένα η τον άλλο τρόπο τις κρατικές επιλογές και επαναοικειοποιήθηκαν έστω και για κάποιες στιγμές το φυσικό τους δικαίωμα να δραστηριοποιούνται βίαια, αδιάλλακτα και επιθετικά ενάντια στους θεσμούς και μηχανισμούς που καρατομούν την ύπαρξή τους. Στον αντίποδα αυτών των αντιδράσεων, πέρα από την ωμή βία των απροκάλυπτα κατασταλτικών μηχανισμών, αντιπαρατάχτηκε ένας ολόκληρος στρατός, αποτελούμενος, από επαγγελματίες και μη συνδικαλιστές, καθώς και από κόμματα και οργανώσεις της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που κάτω από έναν επαναστατικό μανδύα, επέβαλαν άλλοτε καθολικά και άλλοτε περιορισμένα τις λογικές της συνδιαλλαγής, της ηττοπάθειας και κύρια της υποχωρητικότητας σε κρίσιμες κοινωνικά περιόδους. Επιτακτική ανάγκη γι΄ αυτούς, ήταν η αποφυγή της επαναοικιοποίησης κάθε συγκρουσιακής και ανεξέλεγκτης πρακτικής από τους εκάστοτε κινητοποιούμενους, γιατί κάτι τέτοιο σίγουρα θα λειτουργούσε επιβοηθητικά στην δημιουργία και άλλων καταστάσεων με παρόμοια μη ελέγξιμα και αφομοιώσιμα χαρακτηριστικά. Οι αγροτικές κινητοποιήσεις, που δεν προσλαμβάνουν χαρακτηριστικά κοινωνικού αγώνα, με αποτέλεσμα να εκφυλίζονται και να οδηγούνται σε διαρκείς αποκλιμακώσεις, κάτω από την καθοδήγηση των, εντεταλμένων από τα κόμματα, επιτροπών, σίγουρα αποτελούν ένα ολοζώντανο **παράδειγμα προς αποφυγή**, από όλους αυτούς που επιχειρούν η θα επιχειρήσουν να αντιπαρατεθούν με τους αγώνες τους στην υλοποίηση των κρατικών σχεδιασμών. Πέρα από τους αγρότες, οι συνεχείς ιδιωτικοποιήσεις δημό-

ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ.

σιων οργανισμών, που φυσικά δεν αποτελούν μια επινόηση των τωρινών διαχειριστών αλλά κινούνται στα πρότυπα της διευρυμένης κυριαρχίας, ήρθαν να εντείνουν την αγανάκτηση των ανθρώπων και να πολλαπλασιάσουν τα δεινά που τους επιβάλλονται. Χαρακτηριστική είναι η κατάσταση που δημιουργήθηκε στο χώρο των τραπεζών με την πώληση της Ιονικής και την αντίσταση η την απόπειρα αντίστασης που σε περιορισμένες μορφές εκδηλώθηκε μέσα από την πολυήμερη απεργία των εργαζομένων σε αυτή. Η κρισιμότητα της περιόδου είναι τέτοια, που οι κινητοποιήσεις, ακόμα και όταν δεν μετατρέπονται σε συγκρούσεις, δημιουργούν πρόβλημα στους κρατιστές, αφ΄ ενός γιατί καθυστερούν την υλοποίηση των διαρθρωτικών αλλαγών και αφ΄ ετέρου γιατί έρχονται σε δυσαρμονία με την εικόνα της «πολιτικής σταθερότητας» την ίδια στιγμή που κολοσσιαίοι οικονομικοί οίκοι του εξωτερικού, εξετάζουν με ιδιαίτερη προσοχή την οικονομική και πολιτική θέση των ελλήνων κρατιστών, προκειμένου να προχωρήσουν σε αγορές μεγάλων πακέτων μετοχών, από πολλές επιχειρήσεις του δημόσιου τομέα.

Στη παρούσα περίοδο έχει διαφανεί η αποφασιστικότητα των εξουσιαστών, να ξεπεράσουν με οποιοδήποτε κόστος και με κάθε μέσο, όλα τα εμπόδια που βρέθηκαν η που θα προκύψουν στη πορεία των διαρθρωτικών τους αλλαγών. Μια απλά ματιά στη διαμορφούμενη κοινωνική πραγματικότητα καθιστά σαφές πως το κράτος δεν διστάζει να εξαντλήσει όλη τη βαρβαρότητα των μηχανισμών του προκειμένου να επιβάλει τις θελήσεις του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο τεράστιος αριθμός αστυνομικών δυνάμεων που το κράτος χρησιμοποιεί προκειμένου να επιτηρήσει τις ακόμα και τις πλέον συνηθισμένες κινητοποιήσεις, (εργαζόμενοι ΜΙΝΙΟΝ κ.α), μέσα από τις οποίες σπανίως ξεσπούν συγκρούσεις, μιας και κινούνται στα θεσπισμένα από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες πλαίσια. Η συνέχιση των δικών εναντίον αγροτών, αδιόριστων εκπαιδευτικών, αναρχικών κ.α κινείται στην ίδια ακριβώς προσπάθεια τρομοκράτησης, ενώ επιχειρείται το ενδιαφέρον να μετατοπιστεί από τους δρόμους στις αίθουσες των δικαστηρίων και να αντληθούν μέσα απ΄ αυτά, σύγχρονες δηλώσεις υποταγής. Πέρα απ' αυτά, η εισβολή διμοιριών των Μ.Α.Τ και των Ε.Κ.Α.Μ στις φυλακές του Κορυδαλλού με αφορμή τη σύντομη εξέγερση του περασμένου Απρίλη, που ολοκληρώθηκε με τον ανηλεή ξυλοδαρμό των κρατουμένων από τα ένστολα κτήνη, καταδεικνύει πως το κυρίαρχο ρόλο τώρα πια δεν καλούνται να παίξουν οι κάθε λογής «κοινωνικοί διάλογοι» και οι εκτεταμένες -στημένες στη πλειονότητα τους- διαπραγματεύσεις, αλλά οι κουστωδίες των κρατικών ροπαλοφόρων. Ωστόσο όσο αντίξοες κι αν είναι οι συνθήκες, τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια δεν παύουν να κρατούν ανοιχτό το δρόμο της σύγκρουσης, προσθέτοντας διαρκώς νέα προβλήματα στη κυριαρχία.

Β) ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΟΥ Α.Σ.Ε.Π

Το ηχηρό χτύπημα για το κράτος αυτή τη φορά δόθηκε με αφορμή τις σαρωτικές διαδικασίες που τα τελευταία χρόνια προωθούνται στο χώρο της εκπαίδευσης. Αναφερόμαστε σε ένα χώρο με ιδιαίτερα εύθραυστες ισορροπίες, που με αφετηρία τις μαθητικές κυρίως κινητοποιήσεις της περιόδου 90-91, οδήγησαν στην εξέγερση τις 10 και 11 Γενάρη, προκαλώντας σημαντικές απώλειες στο κράτος. Καταλήψεις και καταστροφές σχολικών κτιρίων, συγκρουσιακές πορείες στο κέντρο της Αθήνας, οδομαχίες με τις κρατικές συμμορίες, συνθέτουν κατά καιρούς το σκηνικό του αναβρασμού που επικρατεί σε αυτό το τομέα, λειτουργώντας αρνητικά για τους υπόλοιπους θεσμούς και επιβοηθητικά για την ανάπτυξη του συνολικότερου κοινωνικού πολέμου.

Οι θεσμικές αλλαγές που το κράτος προσπάθησε να θέσει σε εφαρμογή στο χώρο της εκπαίδευσης, το έφερε αυτή τη φορά αντιμέτωπο, όχι με τους μαθητές, αλλά με αυτούς που καλούνται να στελεχώσουν αυτό το θεσμό, τους ίδιους τους αδιόριστους εκπαιδευτικούς. Τα γεγονότα που εξελίχθηκαν με αφορμή το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ και οι κοινωνικές προεκτάσεις που έλαβαν, συνιστούν μια πλούσια πηγή εμπειριών, οι οποίες προσφέρονται στους αγωνιζόμενους για την εξαγωγή γόνιμων συμπερασμάτων, τα οποία μπορούν να λειτουργήσουν -όχι ως φόρμουλα- αλλά ως μια ανοιχτή παρακαταθήκη, για τον διαρκή αγώνα ενάντια στο κράτος.

Η κατάργηση της επετηρίδας έδωσε την αφορμή ώστε να ανοίξει ένας αρκετά ευρύς κύκλος συγκρούσεων με χιλιάδες συμμετέχοντες, οι οποίοι αποποιήθηκαν τις τετριμμένες ψυχοφθόρες συντεχνιακές λογικές της διαμεσολάβησης και της συνδιαλλαγής και οδήγησαν σε μια πρωτόγνωρη για τα δεδομένα των τελευταίων χρόνων, όξυνση του κοινωνικού πολέμου. Η αγανάκτηση όλων αυτών που ήταν αποφασισμένοι να αγωνιστούν προσπέρασε τα εμπόδια που προσπάθησε να θέσει η ΟΛΜΕ και για αυτό το ρόλο της προσπάθησαν να υποκαταστήσουν διάφορα «συντονιστικά» που εμφανίστηκαν λίγο πριν από την αρχή των συγκρούσεων, επιχειρώντας να προσδώσουν στις όποιες εξελίξεις χαρακτηριστικά θεάματος σε ελεγχόμενα πάντα πλαίσια. Ωστόσο οι συγκρούσεις που ακολούθησαν τους έκαναν να σέρνονται πίσω από τα γεγονότα, προσπαθώντας απλά να μειώσουν την έκταση τους. Για πρώτη φορά ο χώρος που εκφράστηκε η οργή των ανθρώπων, δεν ήταν μια η δύο μεγαλουπόλεις, αλλά και αρκετές κωμοπόλεις, για τους κατοίκους των οποίων, οι γενικευμένες συγκρούσεις με την αστυνομία δεν αποτελούσαν μια συνήθη μέχρι σήμερα πρακτική. Η γενίκευση των συγκρούσεων σε περισσότερα από 15 σημεία και για αρκετές μάλιστα ημέρες δημιούργησε σημαντικό πρόβλημα στο κράτος και τους μηχανισμούς του, αφού για πολιτικούς λόγους, αλλά και για λόγους γοήτρου, δεν μπορούσε να ματαιώσει τη διεξαγωγή του διαγωνισμού, παρεκκλίνοντας των επιλογών του. Η βίαιη και ανοιχτή σύγκρουση με τις κατασταλτικές συμμορίες, απομυθοποιήθηκε στα μάτια και τις συνειδήσεις όσων συμμετείχαν σε αυτές η παρακολουθούσαν την ροή τους. Οι πέτρες, οι μολότοφ και τα οδοφράγματα, που ενδεχομένως για αρκετούς αδιόριστους εκπαιδευτικούς λειτουργούσαν απωθητικά όλο το προηγούμενο διάστημα, αποτέλεσαν ένα σημαντικό μέσο του αγώνα, που τον έκανε να ξεπεράσει τα θεσπισμένα από την εξουσία πλαίσια και να μην εκφυλιστεί κάτω από την πίεση και τις μεθοδεύσεις εξωγενών παραγόντων. Σίγουρο και ενθαρρυντικό για τον κοινωνικό αγώνα, είναι ότι για κάποιους ανθρώπους που για πρώτη φορά βρέθηκαν στο επίκεντρο κάποιων κοινωνικών συγκρούσεων, πως η αρχή έγινε. Φυσικά όλοι αυτοί που μετείχαν στις συγκρούσεις δεν έγιναν με μιας αναρχικοί και δεν θα γίνουν ίσως ποτέ. Όταν όμως ένας καταπιεσμένος για πρώτη φορά και για περιορισμένο έστω χρονικό διάστημα, ξεπεράσει τα κρατικά διλήμματα όπως αυτό της «νομιμότητας» δεν θα διστάσει να το επαναλάβει μελλοντικά.

Φυσικά όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση όξυνσης του κοινωνικού αγώνα, έτσι και εδώ, οι συγκρουσιακές διαθέσεις επιχειρήθηκε να αναχαιτιστούν μέσα από την επικράτηση εξουσιαστικών αντιλήψεων και λογικών. Σε βάρος όσων βρέθηκαν έξω από τα εξεταστικά κέντρα, (και με δεδομένο ότι πολλοί από αυτούς δεν είχαν μια προηγούμενη εμπειρία από κοινωνικές συγκρούσεις), προσπαθήθηκε να επιβληθούν τα χαρακτηριστικά της αγέλης, η οποία έπρεπε να γίνει παθητικός δέκτης της κρατικής κτηνωδίας, προκειμένου «*να κερδίσει τις εντυπώσεις*» και να «*αποσπάσει με αυτό τον τρόπο τη συμπάθεια και την ευαρέσκεια της κοινής γνώμης*». Ωστόσο η λογική της θυματοποίησης, που προσπαθήθηκε να επιβληθεί ιδιαίτερα τις πρώτες μέρες των συγκρούσεων, ξεπεράστηκε από όσους συγκρούονταν, αν όχι ολικά τουλάχιστον σε ένα μεγάλο βαθμό, γκρεμίζοντας τις ελπίδες των επίδοξων χειραγωγών τους.

Οι κρατικοί υπάλληλοι βλέποντας τον έλεγχο της κατάστασης να ξεφεύγει από τα χέρια τους και διαπιστώνοντας την ανικανότητα των χειραγωγικών μηχανισμών να επιβληθούν, επιχείρησαν να απομονώσουν τις συγκρούσεις από την υπόλοιπη κοινωνία, καταφεύγοντας στο μονότονο παραμύθι των «μειοψηφιών» που «με τη συμπεριφορά τους τάσσονται εναντίον του κοινωνικού συνόλου»». Όμως οι επιβεβλημένες λογικές των «πλειοψηφιών» και των «μειοψηφιών», όπως και τα υπόλοιπα δημο-κρατικά τεχνάσματα, ουδέποτε απασχόλησαν τους αγωνιζόμενους ανθρώπους και ουδέποτε κατάφεραν να λειτουργήσουν ανασταλτικά στην ανάπτυξη των συγκρούσεων και των υπόλοιπων αντικρατικών διεργασιών. Άλλωστε ποτέ στην ιστορία των κοινωνικών αγώνων, καμία σύγκρουση, εξέγερση η επανάσταση δεν πήρε σάρκα και οστά -τουλάχιστον στην γένεση της από το σύνολο η από την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας. Η ορμή και το φούντωμα της εκάστοτε αντικρατικής διεργασίας είναι ο παράγοντας που συμπαρασύρει στη πορεία, την συμμετοχή ευρύτερων κοινωνικών κομματιών. Πέρα από όλα αυτά το ζητούμενο δεν είναι, τουλάχιστον για όσους αντιμετωπίζουν κάτω από το πρίσμα μιας αντικειμενικής λογικής την πραγματικότητα, η ποσότητα των εκάστοτε αντιστεκόμενων, αλλά η ποιότητα των προταγμάτων

που εκφράζονται και κατά πόσο αυτά είναι δίκαια και απαραίτητα για τους ανθρώπους. Όλα τα άλλα είναι φτηνά επιχειρήματα των κρατιστών, που μπορεί να είναι απαραίτητα για την επιβίωση τους, αλλά είναι τελείως αδιάφορα για τη συνέχιση των κοινωνικών αγώνων. Παρ΄ όλο το μέγεθος της συκοφάντησης που εξαπολύθηκε εναντίον όσων έμπρακτα αντιτάχτηκαν στην κρατική βαρβαρότητα, οι συγκρούσεις όχι μόνο δεν περιθωριοποιήθηκαν, αλλά και ο «κοινωνικός αυτοματισμός» που και σε αυτή τη περίπτωση επιχειρήθηκε να επιβληθεί, έμεινε ως μια μαγική εικόνα στα μυαλά των εμπνευστών του. Είναι άλλωστε χαρακτηριστική η εικόνα ανθρώπων τόσο στην Αθήνα όσο και σε άλλες πόλεις, που προστάτευαν τους διαδηλωτές από τις επιθέσεις των Μ.Α.Τ, προσφέροντας τα σπίτια τους η βοηθώντας τους με ότι μέσο διέθεταν για να μειώσουν τις παρενέργειες των χημικών που εκτοξεύονταν σε τεράστιες ποσότητες.

Η ιδιαίτερη σφοδρότητα των συγκρούσεων, η προκλητική επίδειξη κτηνωδίας από τα Μ.Α.Τ, ακόμα και μπροστά στις κάμερες με την κάλυψη των πολιτικών τους προϊστάμενων, αλλά και η γενικότερη αναταραχή που επικρατούσε, πυροδότησαν έντονες κοινωνικές αντιδράσεις και οδήγησαν έξω από τα εξεταστικά κέντρα και άλλα κοινωνικά κομμάτια, όπως αυτό των αναρχικών, δημιουργώντας επιπρόσθετα προβλήματα στο κράτος και οξύνοντας ακόμα περισσότερο την ήδη οξυμένη κατάσταση. Οι αναρχικοί και οι υπόλοιποι αγωνιζόμενοι αντιτάχτηκαν στην κρατική βαρβαρότητα, στη βάση μιας ανιδιοτελούς σύνθεσης απόψεων και πρακτικών, χωρίς φυσικά να διεκδικήσουν ανταλλάγματα και κάθε λογής πολιτικά οφέλη. Άλλωστε η κοινωνική αλληλεγγύη -από τη στιγμή που δεν ειδώνεται ως «καθήκον», αλλά ως αναπόσπαστο κομμάτι του κοινωνικού πολέμου- ποτέ δεν ήταν και ποτέ δεν πρόκειται να μετατραπεί από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους σε «ανταλλάξιμο είδος» και σε μοχλό πολιτικών πιέσεων. Η συμβολή των αναρχικών στην επέκταση των συγκρούσεων, προσπαθήθηκε να διαστρεβλωθεί ιδιαίτερα τις πρώτες μέρες από το κράτος, με τη γνωστή επινόηση βάση της οποίας, «μια ομάδα ταραχοποιών εισχωρεί στο σώμα των διαδηλωτών εκμεταλλευόμενη τον όγκο τους, προκειμένου να δημιουργήσει επεισόδια». Ωστόσο στη συνέχεια με δεδομένη την εξάπλωση των συγκρούσεων και σε άλλες πόλεις, η προβοκατορολογία σε βάρος των αναρχικών σταμάτησε, αφού κανείς δεν μπορούσε να μιλήσει για διαδηλωτές με «ειρηνικές προθέσεις» και για «ξένα προς αυτούς σώματα».

Φυσικά η επέμβαση των αναρχικών και των υπόλοιπων αγωνιζόμενων, δεν ήρθε να πανικοβάλει μόνο το «επίσημο» κράτος, αλλά και τα αριστερά δεκανίκια του, που έβλεπαν τους κινηματικούς όρους που προσπάθησαν να επιβάλουν στις συγκρούσεις, όπως αυτόν του «αντικυβερνητικού αγώνα», να θρυμματίζονται κάτω από την ορμητικότητα και τη ζωντάνια του αδιαπραγμάτευτου κοινωνικού πολέμου. Συνεχίζοντας την πάγια τακτική των εχθρών της ανθρωπότητας και του κοινωνικού πολέμου, ξεπερνώντας και τον ίδιο τον Γκαίμπελς στην λασπολογία και τη διαστρέβλωση, στράφηκαν όπως πάντα με μίσος, εναντίον κάθε πρακτικής που ξεπερνάει τα δημοκρατικά λογύδρια και τακτικές τους. «*Φυσικά η επανεμφάνιση τους και η διεκδίκηση με το έτσι θέλω της ηγεμονίας στις πρόσφατες κινητοποιήσεις ήταν αναμενόμενη. Για τέτοιου είδους κινήματα που δεν μπορούν να χειραγωγηθούν από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τη ρεφορμιστική αριστερά, αναλαμβάνεται εργολαβικά από μερίδα του αναρχικού χώρου η εκτόνωση - διάλυση τους, ο πολιτικός εξαφανισμός, το κόψιμο του ομφάλιου λώρου που τα συνδέει με την εργατική πλειοψηφία, ο εκφυλισμός τους σε μάχη συμμοριών... Ο ρόλος τους πλέον θα είναι είτε εχθρικός είτε περιθωριακός για το κίνημα*». (Εφημερίδα ΠΡΙΝ). Θα μπορούσαν να ειπωθούν πολλά, τόσο για το χειραγωγικό και αποπροσανατολιστικό ρόλο που έχει αναθεί στα κάθε λογής Μαρξιστικά καταάθια ενάντια στην απρόσκοπτη ροή των ανεξέλεγκτων κοινωνικών πρακτικών, όσο και για τη γενικότερη δραστηριοποίηση τους σε βάρος του καθημερινού πολέμου ενάντια στο κράτος. Όμως όλα αυτά τα υποκείμενα έχουν ήδη πάρει την απάντηση τους από την ίδια την πραγματικότητα των τελευταίων συγκρούσεων, αλλά και από την συνέχιση του κοινωνικού αγώνα, παρά τους τόνους λάσπης που με κάθε τρόπο δέχεται από το κράτος και τις «επαναστατικές» του παραφυάδες. Ας μην επαναπαύονται λοιπόν τα αριστεριστικά γκρουπόσκυλα και οι συνοιδηπόροι τους κι ας συνεχίσουν να ανησυχούν για την επαναοικιοποίηση των αντικρατικών πρακτικών από τους ανθρώπους. Γιατί οι αγώνες ενάντια στη βαρβαρότητα και τη καθημερινή εξαθλίωση, δεν κηδεμονεύονται και δεν χωρούν σε κινηματικές δομές και λογικές. Δεν καπελώνονται από κανένα «ριζοσπαστικό» κόμμα η κομματίδιο και δεν μετατρέπονται σε ψήφους και σε εκλογικά ποσοστά. Οι κοινωνικοί αγώνες έχουν μάθει να φτύνουν τους κάθε λογής νταβατζήδες και να προχωρούν απτόητοι προς τη καρδιά της καταστροφής που δεν είναι η αλλαγή της τάδε η της δείνα πολιτικής, αλλά η ανατροπή του κράτους και των κάθε λογής συντηρητικών και προοδευτικών καθαρμάτων που το στηρίζουν και το αποτελούν. «*Είναι λυπηρό να βλέπει κανείς αυτούς που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες να εξαπολύουν το μίσος τους ενάντια στον αναρχικό, απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο κρατικό σχολείο. Και στο μεταξύ αυτό το θέαμα είναι μια πραγματικότητα. Το γεγονός ότι το πνεύμα της εθελοδουλείας, ανέκαθεν καλλιεργούνταν έξυπνα στα μυαλά των νέων κι αυτό συμβαίνει για να διαιωνίσει την υποταγή του ανθρώπου στο κράτος*» (Π. Κροπότκιν).

Γ) ΚΡΑΤΟΣ - «ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ» και ΑΛΛΑ ΔΕΙΝΑ

Είναι δεδομένο ότι το κράτος δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει κάθε μέσο που διαθέτει στο οπλοστάσιο του, προκειμένου να περιορίσει τις ανεξέλεκτες κοινωνικές δραστηριοποιήσεις που στρέφονται εναντίον του. Στη προσπάθεια του αυτή δεν επιστρατεύει μόνο την ωμή βία των θεσμικά κατοχυρωμένων μηχανισμών του. (Αστυνομία, στρατός κ.α). Σημαντικό ρόλο στην υλοποίηση των κατασταλτικών του μεθοδεύσεων, έχουν κληθεί να παίξουν στο παρελθόν διάφορα «ακραία» τμήματα του, ώστε το ανθρώπινο προσωπείο του «επίσημου κράτους» να παραμένει αραγές και «άτεγκτο» προς όλες τις κατευθύνσεις. Η χρησιμοποίηση τόσο των φασιστών, όσο και των κομμουνιστών στα μέτωπα που ο κοινωνικός ανταγωνισμός οξύνεται, αποτελεί μια συνήθη πραγματικότητα για τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς.

Η πρόσφατη επίθεση των φασιστοειδών έξω από τα δικαστήρια και η δολοφονική απόπειρα εναντίον του φοιτητή Κουσουρή, ήρθε να ανοίξει ένα νέο κύκλο παραφιλολογίας σχετικά με το λεγόμενο «παρακράτος» και τις διάφορες «ακροκινούμενες ομάδες». Σίγουρα οι φασίστες δεν αποτελούν ένα κομμάτι το οποίο δρα απομονωμένα και ανεξάρτητα από τις συνολικότερες κρατικές επιδιώξεις. Αποτελούν μοχλό υλοποίησης των κρατικών σχεδιασμών και οι κινήσεις τους σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να ειδωθούν με την μορφή κάποιων «πρωτοβουλιακών ενεργειών» από μέρους τους. Ο προβαλλόμενος «φασιστικός κίνδυνος» δεν αποτελεί παρά μια ψευδή εικόνα που το κράτος με έντεχνο τρόπο προωθεί κάθε φορά που οι συνθήκες το απαιτούν, προκειμένου να εστιάσει την προσοχή των αγωνιζομένων στον «αντιφασιστικό αγώνα» και στις «μάχες συμμοριών», ώστε να αφεθούν ανέγγιχτες οι υπόλοιπες δομές του. Στη προκειμένη περίπτωση, το κράτος επιθυμούσε το οριστικό τελείωμα της κατάστασης, μέσα από την τρομοκράτηση όσων βρέθηκαν με συγκρουσιακές διαθέσεις έξω από τα εξεταστικά κέντρα. Το ανθρωπιστικό προσωπείο των διαχειριστών της εξουσίας είχε ήδη φθαρεί από την αθρόα χρήση των Μ.Α.Τ όλες τις προηγούμενες μέρες και ο μηχανισμός που μπορούσε να σταθεί αρωγός στα σχέδια τους ήταν το «παρακράτος». Κινητοποίησε λοιπόν τα ανδρείκελα του, όπως άπειρες φορές έχει κάνει στο παρελθόν, αυτή τη φορά όχι για να δολοφονήσουν, αλλά για να τρομοκρατήσουν και να δώσουν το στίγμα των κρατικών διαθέσεων. Τα ανθρωποειδή όμως, δείχνοντας υπερβάλλων ζήλο στη τέλεση των διαταγών που είχαν λάβει, παρασύρθηκαν από το μίσος τους και λίγο έλειψε να αφαιρέσουν τη ζωή του φοιτητή. Καμία όμως απόπειρα δολοφονίας δεν εξυπηρετεί τους κρατικούς σχεδιασμούς αν δεν είναι καλά προσχεδιασμένη και δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες των καιρών. Έτσι, εκεί που η όξυνση άρχισε να παρουσιάζει χαρακτηριστικά ύφεσης αναζωπυρώθηκε ξανά, δημιουργώντας νέα προβλήματα στο κράτος. Όμως η ιδεολογία της κυριαρχίας προσπαθεί να προβλέπει για όλα. Αμέσως τέθηκαν σε λειτουργία οι διάφοροι στυλοβάτες της δημοκρατίας, κόμματα, ΜΜΕ κ.α. απαιτώντας την «ορθή λειτουργία του πολιτεύματος, τη τιμωρία των δραστών και την απόδοση δικαιοσύνης».

Εκεί φάνηκε ξανά η μικροψυχία και η κακομοιριά αυτών που διαρκώς αναμασούν τις «επαναστατικές τους» δάφνες, αλλά σε καμία περίπτωση δεν τολμούν να ορθώσουν το ανάστημα τους για μια έστω φορά. Το Ν.Α.Ρ, μέλος του οποίου ήταν ο Κουσουρής, μη θέλοντας, αλλά και μη μπορώντας φυσικά να υπερβεί τα εσκαμμένα (όχι ότι κανείς περίμενε κάτι τέτοιο) όντας τμήμα του κρατικού μηχανισμού, αρκέστηκε στις μεγαλόστομες καταγγελίες και στις κενές περιεχομένου απειλές, παρ΄ ότι λίγο έλειψε να έχει έναν δολοφονημένο μέσα στις τάξεις του.

Ενοχλήθηκε και κατήγγειλε, κατά την πάγια τακτική των αριστεριστών, αλλά και του κόμματος από το οποίο προέρχεται, ως «προβοκάτορες» και «όργανα του κράτους», αυτούς που επιτέθηκαν κατά των μπάτσων στη συγκέντρωση ενάντια στη κρατική τρομοκρατία στη πλ. Κάνιγγος στις 18 Ιουνίου. Ακόμα και η παρ΄ ολίγο δολοφονία από τις σφαίρες του αστυνομικού περιστρόφου, του διαδηλωτή Γκαγκόμοιρου στην ίδια συγκέντρωση, κουκουλώθηκε από το κράτος και από τους ίδιους τους αριστεριστές, αφού η συνέχιση της ενασχόλησης από τη πλευρά τους με τις δύο παρ΄ ολίγο κρατικές δολοφονίες, θα μπορούσε να δημιουργήσει ευρύτατες κοινωνικές αντιδράσεις, με ανεξέλεγκτα στοιχεία, στις οποίες κανένα κινηματικό χαρακτηριστικό δεν θα μπορούσε να επιβληθεί. Ταυτόχρονα το ξεπέρασμα των προσχημάτων από το κράτος με τη μη άσκηση δίωξης στο μπάτσο που δεν δίστασε να πυροβολήσει εναντίον των συγκεντρωμένων, αλλά και η χρηματική αμοιβή που του δόθηκε, καταδεικνύει με το πλέον ξεκάθαρο τρόπο των στίγμα των κατασταλτικών μεθοδεύσεων των κρατιστών, απέναντι σε κάθε προοπτική αντίστασης στα αντιανθρώπινα σχέδια τους.

Τα Μ.Μ.Ε επαναβεβαιώνοντας την αναγκαιότητα της ύπαρξης τους για την υλοποίηση των κρατικών σχεδιασμών, έπαιξαν το δικό τους, βρώμικο όπως πάντα παιχνίδι. Η «Ελευθεροτυπία» θέλοντας να δικαιολογήσει το τίτλο της «προοδευτικής» και «αδέσμευτης» εφημερίδας, με όλα τα προνόμια που αυτό συνεπάγεται, επιδιώκοντας ταυτόχρονα να αποπροσανατολίσει τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, ανέλαβε εν είδη εργολαβίας «την ανακάλυψη των ενόχων» με καθημερινά πρωτοσέλιδα δημοσιεύματα, υποδεικνύοντας τους θύτες και ζητώντας την «απομάκρυνση από την αστυνομία, αυτών που κάνουν οτιδήποτε προκειμένου να κουκουλώσουν την υπόθεση». Με δεδομένο ότι ο αντιφασισμός βρίσκει εύκολα απήχηση σε διάφορα κοινωνικά κομμάτια, προσπάθησε να παρουσιάσει ως «κύριο εχθρό» τα λιγοστά μέλη της γραφικής φασιστικής γκρούπας, δείχνοντας το δέντρο και κρύβοντας το δάσος που βρίσκεται από πίσω και δεν είναι άλλο από τη κρατική κυριαρχία στο σύνολο της. Η ίδια φυλλάδα δεν δίστασε να υιοθετήσει την κρατική προπαγάνδα περί «ακροκινούμενων ομάδων» μιλώντας για «ακραία φρίκη» και «βία των άκρων», επιχειρώντας να ταυτίσει τη δολοφονική απόπειρα εναντίον του Κουσουρή με την επίθεση εναντίον του χειραγωγού Τσούλια. Όσο για την Ο.Λ.Μ.Ε, η οποία ενοχλήθηκε αρκετά τόσο από την έμπρακτη αμφισβήτηση της όσο και από το τραυματισμό του Τσούλια κάνοντας λόγο για «αυθαιρεσία της μειοψηφίας» και «εξουσία του τρόμου», ας μην είναι τόσο σίγουρη για τη τύχη των μελλοντικών χειραγωγικών της σχεδιασμών.

Φυσικά αυτό που αφήνει αδιάφορο κάθε αγωνιζόμενο, είναι «η παραδειγματική τιμωρία των ενόχων της υπόθεσης Κουσουρή» όπως και κάθε άλλου κρατικού εγκλήματος. Μια «τιμωρία» που οι κάθε λογής υποστηριχτές της δημοκρατίας, επιχείρησαν να ανάγουν σε «μείζον ζήτημα», ενισχύοντας με έμμεσο τρόπο τις κρατικές δομές. Είναι αν μη τι άλλο αποπροσανατολιστικό και ανταγωνιστικό προς κάθε απελευθερωτική προοπτική, να ζητείται από το κράτος να αποδώσει «δικαιοσύνη» δια μέσω των μηχανισμών του. Γιατί η δικαιοσύνη των καταπιεσμένων, αποδίδεται ΕΜΠΡΑΚΤΑ μόνο μέσα από την ύπαρξη και την εξάπλωση των κοινωνικών αγώνων. Στους δρόμους και σε όλους εκείνους τους χώρους, όπου καθημερινά δημιουργούνται εστίες ρήξης και αντιπαράθεσης με το κράτος και τους μηχανισμούς του. Ας συνεχίσουν λοιπόν να «ψάχνουν» για τους «ενόχους» και να «ανησυχούν» για τη «διάβρωση» και την «πλημμελή λειτουργία των κρατικών θεσμών. Έτσι κι αλλιώς η επιδιόρθωση των εξουσιαστικών μηχανισμών είτε για κάποιους αποτελεί ένα προπέτασμα καπνού, είτε για μια αναγκαιότητα για κάποιους άλλους, δεν παύει να αποτελεί μέρος της συνολικότερης κρατικής αθλιότητας.

Δ) ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΟΥΣ ΕΝΔΙΑΜΕΣΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Ασφαλώς οι αναρχικοί, δεν είναι οι μόνοι που δημιουργούν κοινωνικές συγκρούσεις και εστίες ρήξης με το κράτος και τους μηχανισμούς του. Διάφορα κοινωνικά κομμάτια βρέθηκαν, βρίσκονται

η θα βρεθούν στους δρόμους, όχι με την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης, αλλά -όντας χειραγωγημένα- έχοντας ως ζητούμενο την ικανοποίηση διάφορων αιτημάτων. Όταν τα κομμάτια αυτά, είναι δεκτικά στον πλήρη έλεγχο τους από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, αρνούμενα να επαναοικιοποιηθούν την οποιαδήποτε έκφραση συγκρουσιακών πρακτικών, τότε φυσικά οι αναρχικοί δεν έχουν κανένα λόγο επέμβασης. (Κάτι τέτοιο βέβαια δεν αποτελεί κανόνα, γιατί σε κάθε περίπτωση είναι λειτουργικό να εξετάζονται τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και η σύνθεση της εκάστοτε κινητοποίησης). Όμως δυστυχώς για το κράτος, δεν είναι όλες οι κινητοποιήσεις ελεγχόμενες και αφομοιώσιμες από αυτό. Σε αυτές τις περιπτώσεις όπου οι καταπιεσμένοι ξεπερνούν, η δείχνουν πως έχουν την διάθεση να ξεπεράσουν έμπρακτα τους μηχανισμούς διαμεσολάβησης και εξαπάτησης και επιλέγουν - χωρίς αυτό να τους επιβληθεί από κανένα- το δρόμο της ολομέτωπης σύγκρουσης, οι αναρχικοί ως κομμάτι της κοινωνίας και των συνολικότερων εξεγερτικών διεργασιών, μπορούν και πρέπει να καταθέτουν δημιουργικά τη συμβολή τους στην εξάπλωση της σύγκρουσης και στην όξυνση της κοινωνικής αναταραχής. «*Οι εμπειρίες και οι δυνατότητες που αποκτήθηκαν μέσα από τη διαχρονική δράση των αναρχικών στις εξεγέρσεις, τις επαναστάσεις, τις συγκρούσεις των καταπιεσμένων, δεν αποτελούν παρά προϊόντα αναρχικών κοινωνικών επεμβάσεων. Όλες αυτές οι προσπάθειες δίνουν τη δυνατότητα σήμερα να προσδιορίσουμε τη στάση μας, απέναντι σε όλες τις μορφές εξουσίας, πιο ολοκληρωμένα και με αυξημένη συνειδητότητα. Χωρίς αυτές τις επεμβάσεις, οι αναρχικές αντιλήψεις, στερούμενες του εμπλουτισμού, θα βρίσκονταν σε πρωτογενή μορφή και σε αδυναμία να εκφραστούν με αποτελεσματικό τρόπο ενάντια στις σημερινές συνθήκες κυριαρχίας*». Αναρχική θεώρηση. Τ. 2-3. Η ύπαρξη των αναρχικών σε αυτούς τους χώρους, δεν σημαίνει ότι οι αναρχικοί εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στους εκάστοτε κινητοποιούμενους, γιατί αυτό θα σήμαινε αποδοχή της αναγκαιότητας ικανοποίησης των αιτημάτων τους. Η επέμβαση των αναρχικών στους ενδιάμεσους αγώνες, δεν έχει σε καμία περίπτωση να κάνει με την συμβολή τους στην ικανοποίηση των όποιων θεσμικών, οικονομικών η άλλων αιτημάτων που προβάλλονται ως αφορμή η και ως πραγματικότητα για την έναρξη των κινητοποιήσεων. Είναι αλήθεια ότι οι αναρχικοί έχουν βρεθεί στα ίδια οδοφράγματα με ανθρώπους οι οποίοι δεν στόχευαν στην ανατροπή του κράτους, αλλά στην ουσία στην επιδιόρθωση του, μέσα από την ικανοποίηση διάφορων αιτημάτων. Γιατί κάθε «κεκτημένο» δικαίωμα το οποίο δεν αποτελεί τίποτα περισσότερο από μια συγκεκριμένη παραχώρηση του κράτους, δεν βοηθάει παρά στο πέρασμα πιο δυσβάστακτων αλυσίδων στους ανθρώπους. Για αυτό ακριβώς οι αναρχικοί και οι υπόλοιποι αγωνιζόμενοι, απλά συμβάλουν στην παραπέρα εκτροπή διαφόρων καταστάσεων με την προοπτική της εξάπλωσης του κοινωνικού πολέμου, πέρα και έξω από συνδικαλιστικές, υποταγμένες στη νομιμότητα, λογικές, εκεί που ήδη υπάρχουν άνθρωποι με ανεξέλεκτες, η με εν δυνάμει ανεξέλεκτες διαθέσεις. - Βέβαια και εδώ υπάρχουν εξαιρέσεις, όταν κάποια κοινωνικά κομμάτια όπως π.χ φυλακισμένοι, εξεγείρονται και χωρίς να εγκλωβίζονται στη διαδικασία των αιτημάτων και της διαπραγμάτευσης, καταστρέφουν τα κρατικά κελιά η πραγματοποιούν συνεχείς απόπειρες απόδρασης-.

Αναμφισβήτητα αυτό που έχει ιδιάζουσα σημασία για την αξιοπρεπή επέμβαση των αναρχικών στους ενδιάμεσους αγώνες, είναι η αποφυγή κάθε έκπτωσης λόγου και πρακτικής, η οποία έχει παρατηρηθεί στο παρελθόν, προς όφελος της «σύνδεσης με άλλα κοινωνικά κομμάτια». Θα πρέπει να ξεκαθαριστεί πως είναι άλλο πράγμα η ειλικρινής και ανιδιοτελής σύνθεση απόψεων και πρακτικών πίσω από ένα οδόφραγμα και άλλο η, με κάθε κόστος, «σύνδεση» που συνιστά μια τεχνητή διαδικασία, με απώτερο σκοπό τη δημιουργία πολυσυλλεκτικών «κοινωνικών κινημάτων», μέσα στα οποία επιχειρείται να συνυπάρξουν και να συμπορευτούν οι αναρχικές αντιλήψεις με την ιδεολογία της κυριαρχίας. Τέτοιου είδους τερατογεννέσεις, που προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα δήθεν ευρύ αρραγές μέτωπο ενάντια στο κράτος, έχουν οσάκις στο παρελθόν καταδείξει την δυσλειτουργικότητα τους για την εξάπλωση του κοινωνικού πολέμου, αλλά και έχουν φράξει το δρόμο για τη κοινωνική απελευθέρωση. Άλλωστε οι μισοκακόμοιρες απόψεις που θέλουν τους αναρχικούς να μεταμορφώνονται κατά διαστήματα σε «ελευθεριακούς», η σε -γενικά και αφηρημένα- «αγωνιζόμενους», «επειδή η λέξη αναρχικός, τρομάζει τους ανθρώπους και δυσκολεύει την προσέγγιση τους», δεν βρήκαν και ούτε θα βρουν ποτέ μια θέση στην αναρχική θεώρηση και πρακτική. Κι αυτό γιατί τα πολιτικάντικα εφευρήματα, οι τακτικισμοί και οι υπαναχωρήσεις, δεν ταιριάζουν σε

ανθρώπους που είναι περήφανοι για τις απόψεις και τις πρακτικές τους και απέναντι στο κρατικό ψεύδος προτάσσουν την αλήθεια του κοινωνικού αγώνα.

Τα πρόσφατα γεγονότα έξω από τα εξεταστικά κέντρα προκάλεσαν και από ανιδιοτελώς σκεπτόμενους ανθρώπους την εκτίμηση, «ότι οι αναρχικοί δεν θα έπρεπε να συμμετάσχουν στις συγκρούσεις, λόγω της ιδιότητας των ανθρώπων που αποτέλεσαν τον βασικό κορμό τους». Κανένας αγωνιζόμενος δεν παραγνωρίζει το ρόλο που οι σημερινοί αδιόριστοι εκπαιδευτικοί και αυριανοί καθηγητές, καλούνται να εκπληρώσουν μέσα στο μπλοκ της κυριαρχίας. Είναι δεδομένο πως ο ρόλος των καθηγητών ειδικότερα και του θεσμού της εκπαίδευσης γενικότερα, είναι η διδαχή της υποταγής στους νόμους και τους θεσμούς και της αποδοχής του εξουσιαστικού οικοδομήματος. Για αυτό ακριβώς το πρόταγμα των αναρχικών, δεν είναι επιδιόρθωση αλλά καταστροφή της εκπαίδευσης. Στη παρούσα όμως περίπτωση έχουμε να κάνουμε με ένα κομμάτι-με αλλοτριωμένες μεν λογικές- το οποίο όμως δεν έχει ενσωματωθεί πλήρως στις εξουσιαστικές δομές, μην έχοντας ακόμα λειτουργήσει χειραγωγικά μέσα από τους κρατικούς θεσμούς, εξακολουθώντας να διατηρεί, ως ένα τουλάχιστον βαθμό, όπως φάνηκε στη πράξη, τα ανθρωπινά του χαρακτηριστικά. Φυσικά κανένας μέσα από αυτές τις συγκρούσεις δεν ανακάλυψε ένα «νέο επαναστατικό υποκείμενο» που «σε μόνιμη βάση θα προκαλεί συγκρούσεις και κοινωνικές αναταραχές». Άλλωστε τα «υποκείμενα» των κοινωνικών αγώνων και οι «επαναστατικές πρωτοπορίες» που εναγωνίως προσπαθούν να εφεύρουν και να εγκαθιδρύσουν ως δομές, οι κάθε λογής επιδιορθωτές του κράτους, απέχουν έτη φωτός από την πραγματικότητα του κοινωνικού αγώνα. Σίγουρο είναι ότι κάποιοι άνθρωποι, σε μια εποχή ιδιαίτερα ευαίσθητη για την υλοποίηση των κρατικών σχεδιασμών, δημιούργησαν ανεξέλεκτες συγκρουσιακές δραστηριοποιήσεις, ξεπέρασαν στη πράξη τα -έτσι κι αλλιώς- πλαστά κρατικά προστάγματα, ένωσαν τις πέτρες και τις φωνές τους και συγκρούστηκαν στους δρόμους με τις κρατικές συμμορίες, προτάσσοντας την οργή τους απέναντι στη σιδερόφρακτη κρατική βαρβαρότητα.

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Ο λόγος της κυριαρχίας και η τεχνική της πολιτικής χάνουν συνεχώς έδαφος, καθώς τα θεσμικά εξαμβλώματα των κρατιστών, (κόμματα, συνδικάτα και οι λοιποί διαχειριστές της εξουσιαστικής αθλιότητας), αποδυναμώνονται με σταθερούς ρυθμούς, βρισκόμενα σε μια πλήρη αδυναμία να αποκαταστήσουν την «αξιοπιστία» τους απέναντι στους καταπιεζόμενους. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι τα προστάγματα τους έχουν πάψει να είναι επικίνδυνα για τη συνέχιση του κοινωνικού πολέμου. Αντίθετα ο αναρχικός λόγος θα πρέπει να βρίσκεται σε μια **διαρκή και ανοιχτή αντιπαράθεση με τα κρατικά μυθεύματα και ιδεολογήματα**, καταδεικνύοντας καθημερινά τις πολιτικές σκοπιμότητες και τις πραγματικές επιδιώξεις των κρατιστών, που βρίσκονται πίσω από αυτά.

Η έντονη κινητικότητα που αναπτύχθηκε τα τελευταία χρόνων από διάφορα κοινωνικά κομμάτια, και οποία εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι και στις μέρες μας, εκφραζόμενη με πολλούς τρόπους και σε πολυποίκιλα κοινωνικά πεδία, αποτελεί έναν πολύ άσχημο οιωνό για το κράτος και τους ε-

πιθετικούς του σχεδιασμούς. Οι κοινωνικοί αγώνες των τελευταίων χρόνων, η επαναοικιοποίση ανεξέλεγκτων συγκρουσιακών πρακτικών από πλήθος εξουσιαζόμενων, δείχνουν έμπρακτα προς όλους τους εχθρούς των ανθρώπων, πως η ζωντάνια, και ο αυθορμητισμός του κοινωνικού πολέμου, δεν χωράει στις αίθουσες των φυλακών και των δικαστηρίων. Δεν υποτάσσεται στους κάθε λογής νεκροθάφτες της εξέγερσης και της διαρκούς εξεγερτική απόπειρας των καταπιεσμένων.

Οι ανοικτές προκλήσεις που βρίσκονται στον ορίζοντα για όλους τους εχθρούς του κράτους, πληθαίνουν κάτω από τη διαρκώς αυξανόμενη ένταση της επίθεσης των κρατικών συμμοριών στη κοινωνία. Σίγουρα οι καιροί που ακολουθούν δεν είναι εύκολοι. Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι, ξέρουν πως δεν θα περπατήσουν σε δρόμους στρωμένους με ροδοπέταλα, αλλά θα έχουν να αντιμετωπίσουν τη συγκροτημένη βαρβαρότητα του κράτους και των θεσμών του. Όμως **η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη και οι αδιάλλακτοι κοινωνικοί αγώνες, εξακολουθούν να εγγυούνται το οριστικό σάρωμα της εξουσιαστικής αθλιότητας.**

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ

Άνθρωποι πανικόβλητοι με την αγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπα, να τρέχουν σε κάθε κατεύθυνση για να σωθούν. Ατελείωτες ζωντανές συνδέσεις από τα πάντα «ευαίσθητα» Μ.Μ.Ε και εκκλήσεις για βοήθεια. Αγανάκτηση για «το κράτος που είναι απών» και για τις καταστροφές που θα μπορούσαν να αποφευχθούν. Το σκηνικό ειδεχθές μα και γνώριμο, τόσο για τους κατοίκους των μεγαλουπόλεων όσο και για τους υπόλοιπους. Πυρκαγιές παντού. Στις παρυφές της Αθήνας, αλλά και στα δύσβατα δάση της υπόλοιπης Ελλάδας. Δεν είναι «το τέλος του κόσμου». Δεν είναι «η τιμωρία εξ΄ ουρανού», όπως κάποιοι τρομοκρατημένοι κάτοικοι έσπεύσαν να γρυλίσουν, κάτω από το βάρος μιας κοντόφθαλμης, περιχαρακωμένης από την ιδεολογία της κυριαρχίας, λογική. ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΠΟΥ ΔΕ ΠΑΥΕΙ ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ ΜΕ ΧΙΛΙΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ. Είναι η εξουσιαστική λογική της μέχρις εσχάτων εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων στο βωμό του κέρδους...

Την ώρα που θα διαβάζονται αυτές οι γραμμές οι φλόγες από τις πυρκαγιές θα έχουν καταλαγιάσει και το ενδιαφέρον της «κοινής γνώμης» θα επιχειρείται να μετατοπιστεί, εκεί που οι ανάγκες του κράτους θα επιβάλουν. Το μόνο που θα έχει μείνει πίσω, θα είναι οι τεράστιες καμένες εκτάσεις, τα κατεστραμμένα σπίτια, οι νεκροί και φυσικά τα κροκοδείλια δάκρυα, ιθυνόντων και μη. Πυρκαγιές για κάθε χρήση λοιπόν...

Η μέχρι σήμερα πορεία της εξουσίας, έχει αποδείξει πως το κράτος, ούτε μπορεί αλλά ούτε και θέλει να συμβάλει στη καλυτέρευση της κοινωνικής ζωής. Είναι αυταπόδεικτο άλλωστε πως οι κάθε λογής «σωτήρες» δεν μπορούν παρά να εγγυηθούν τη καταστροφή του ανθρώπινου γένους, η καλύτερα τον εξανδραποδισμό των χαρακτηριστικών αυτών που κάνουν τους ανθρώπους να αντιδρούν στην διαρκώς αυξανόμενη βαρβαρότητα της κρατικής επιβολής. Οι τελευταίες πυρκαγιές, όπως και κάθε άλλη φυσική καταστροφή, δεν αποτελούν παρά έναν ακόμα κρίκο στην ατελείωτη αλυσίδα των συνεχώς διαπραττόμενων κρατικών εγκλημάτων. Δεν αποτελούν παρά ένα ακόμα ηχηρό χαστούκι στα μάγουλα όλων αυτών, που αποδέχονται την κρατική ύπαρξη και δικαιώνουν με την ανοχή τους, τους νόμους και τους θεσμούς. Όχι. Εμείς δεν θα γκρινιάξουμε για την «αναποτελεσματικότητα της κρατικής μηχανής». Δεν θα ζητήσουμε «νέους πιο αυστηρούς νόμους» και δεν θα αξιώσουμε «την παραίτηση, αυτών που κωλυσιεργώντας συνέτειναν στο μέγεθος της καταστροφής». Κάτι τέτοιο θα ήταν έξω από κάθε πραγματικότητα, αφού τέτοιου είδους οπτικές, παραγνωρίζουν το πραγματικό ρόλο του κράτους και των εκάστοτε σκοπιμοτήτων του. Γιατί αυτές οι καταστάσεις είναι απαραίτητες στους κάθε λογής εξουσιαστές, για να μπορούν να συντηρούν και να διαιωνίζουν την ύπαρξη τους. Μια σύντομη ματιά σε παλαιότερες καταστροφές, δείχνει πως πολλές από αυτές συντελέστηκαν σε προεκλογικές περιόδους. 81, 85, 93, 98. Οι διαχειριστές της εξουσίας αλλά και οι επίδοξοι συνεχιστές τους, προσπαθούν και με αυτό το τρόπο να αυξήσουν τα πολιτικά τους οφέλη, δίνοντας τη δυνατότητα στους συνενόχους τους να αξιοποιήσουν τις ανεκμετάλλευτες οικονομικά, δασικές εκτάσεις. Οι άνθρωποι μπορεί να μη κερδίζουν τίποτα, αλλά το κράτος που είτε δημιουργεί, είτε εκμεταλλεύεται τις φυσικές καταστροφές, αναμφίβολα βγαίνει πολλαπλά ωφελημένο.

Η εκλογική πελατεία των κομμάτων αυξάνει απ΄ όλους αυτούς που θησαυρίζουν από τα αναρίθμητα νέα σπίτια, που ξεπηδούν πάνω στις καμένες εκτάσεις.

Τα ταμεία του κράτους γεμίζουν, αφού τα σπίτια μπορεί να είναι «αυθαίρετα», αλλά το κράτος εισπράττει κανονικά τα χρήματα για τις παροχές των αγαθών που χρειάζονται.

Οι κρατικοί υπάλληλοι, μπάτσοι, δασάρχες, πολεοδόμοι κ.α βρίσκουν την ευκαιρία να γεμίσουν τις τσέπες τους, εκβιάζοντας, όλους όσους -όντας αλλοτριωμένοι- έχουν ως όνειρο ζωής, ένα δικό τους σπίτι.

Τα αντιπολιτευόμενα κόμματα και οι «μαχητικοί» δημοσιογράφοι, ωρύονται για τις «παραλήψεις» και την «έλλειψη συντονισμού» καταφέρνοντας οι μεν να κερδίσουν την πολιτική ευαρέσκεια των ανθρώπων, η οποία στη συνέχεια μεταφράζεται με την αύξηση των εκλογικών τους ποσοστών και οι δεν πολλαπλασιάζοντας τους, μπροστά στους δέκτες τους, αποχαυνωμένους τηλεθεατές.

Οι κάθε λογής οικολόγοι, καθεστωτικοί και «ανατρεπτικοί» βγαίνουν στο προσκήνιο για να προσφέρουν τις «μαγικές» συνταγές τους και να συμβάλουν στην προσπάθεια επιδιόρθωσης του κράτους.

Πάνω από όλα αυτά όμως, η εξουσία βρίσκει την ευκαιρία να προωθήσει το ανθρώπινο προσωπείο της και να προάγει με το καλύτερο τρόπο, τον «κοινωνικά χρήσιμο» ρόλο της. Οι άνθρωποι προσπαθώντας να μειώσουν το μέγεθος της καταστροφής, εναποθέτουν τις ελπίδες τους στο κράτος. Σφιχταγκαλιάζονται με τα κρατικά κτήνη, που εκείνη τη στιγμή βλέπουν ως ένα «πολύτιμο σύμμαχο» που «θα τους βγάλει από το αδιέξοδο». Είναι οι στιγμές που οι διαχωριστικές γραμμές μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων συρρικνώνονται, κάτω από τη πίεση του κοινού σκοπού και τα γουρούνια σηκώνονται στα δύο τους πόδια για να καμωθούν πως είναι «άνθρωποι», που «ενδιαφέρονται για την επίλυση των προβλημάτων».

Όμως κανένα νέο νομοσχέδιο, κανένας συντονισμός κανένας εξουσιαστής, από όποια πλευρά της κυριαρχίας και αν προέρχονται, δεν θα σταματήσουν ποτέ τη καταστροφή της φύσης και τη καταστροφή της ζωής των ανθρώπων. Αν οι άνθρωποι θέλουν να ζουν με τη φύση, δίνοντας και παίρνοντας από αυτή, δεν έχουν παρά να αποτινάξουν το κρατικό ζυγό από τις ζωές τους και να αποκηρύξουν τις μίζερες λογικές που τους έχουν επιβληθεί. Η αρμονία με το περιβάλλον, θα έρθει μόνο όταν το κράτος και τα υποχείρια του, καταλήξουν εκεί που πραγματικά τους αξίζει. **Στη φωτιά, μαζί με τα υπόλοιπα σκουπίδια της ιστορίας...**

ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ....

Τρία χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου 95 και την εισβολή των αστυνομικών συμμοριών σ΄ αυτό, φαίνεται ξεκάθαρα ότι το κρατικό κτήνος δεν έχει ακόμα επουλώσει τις πληγές του. Οι δίκες των εξεγερμένων συνεχίζονται μέχρι και σήμερα με δικονομικά τερτίπια και μεθοδεύσεις και μέσα από αυτές γίνεται σαφής, αφ΄ ενός η εκδικητική μανία του εκτρώματος που οι εξουσιαστές έχουν βαφτίσει «δικαιοσύνη», ενώ αφ΄ ετέρου επιχειρείται να εξυπηρετηθούν ένα πλήθος από πολιτικές σκοπιμότητες των κρατιστών πάνω στις πλάτες των αγωνιζόμενων. Σίγουρα ένα κομμάτι από αυτούς που στάθηκαν στην πύλη της Πατησίων το πρωί της 17ης Νοέμβρη δεν βρέθηκαν τυχαία τόσο στο συγκεκριμένο χώρο, ούτε και στους κοινωνικούς αγώνες γενικότερα. Κι αυτό αποδείχτηκε με έμπρακτο τρόπο στη συνέχεια. Το κύρος της «δικαιοσύνης» δέχτηκε ένα ισχυρό πλήγμα, μέσα από την αναρχική στάση των εξεγερμένων έκανε ολοφάνερη της αδυναμία της να ισοπεδώσει τους κοινωνικούς αγώνες και να εξοντώσει όσους συμμετέχουν σ΄ αυτούς επιβάλλοντας τους τις αντιανθρώπινες θελήσεις της. Η άρνηση αρκετών εξεγερμένων να συμμετάσχουν σε μια διαδικασία σαφώς ξένη και εχθρική προς αυτούς -αλλά και προς την υπόλοιπη κοινωνία- είχε να κάνει με μια συνολικότερη άρνηση του κρατικού οικοδομήματος και των λειτουργιών του. Και σίγουρα ο θεσμός της «δικαιοσύνης» -που κάθε άλλο παρά χαίρει της εμπιστοσύνης των ανθρώπων- αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα, όταν βλέπει τις κλήσεις σε δίκες να αντιμετωπίζονται από τους αγωνιζόμενους με την πραγματική χρηστική τους αξία, ως κοινά κουρελόχαρτα, υποδεέστερα κάθε άλλου σκουπιδιού. Γιατί όταν από τη πλευρά της κοινωνίας αναπτύσσονται τέτοιες στάσεις και συμπεριφορές, τα κελεύσματα των εξουσιαστών και των στηριγμάτων τους γίνονται χάρτινοι πύργοι που καταρρέουν με το πρώτο φύσημα του κοινωνικού αγώνα.

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

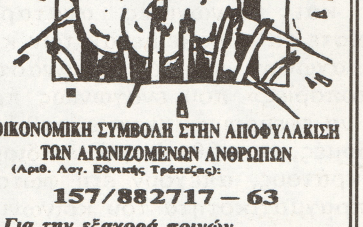

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Αριθ. Λογ. Εθνικής Τράπεζας):

157/882717 — 63

Για την εξαγορά ποινών, την καταβολή εγγυήσεων και

ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

Είναι γεγονός πως οι μέχρι σήμερα συλλήψεις δεν έγιναν μόνο για να τιμωρηθούν οι αγωνιζόμενοι για τη στάση που επέλεξαν να κρατήσουν, αλλά και για να εξυπηρετηθούν οι εκάστοτε πολιτικές σκοπιμότητες και κατασταλτικές μεθοδεύσεις αυτών που λυμαίνονται τους θώκους της εξουσίας Έτσι οι εξεγερμένοι επιχειρείται να χρησιμοποιηθούν ως αναλώσιμα υλικά προκειμένου οι συλλήψεις τους -οι οποίες γίνονται σε περιόδους έξαρσης του κοινωνικού αγώνα- να τρομοκρατήσουν τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους και να αναχαιτίσουν τη ροή των εξεγερτικών διεργασιών

Το κράτος μπροστά στο ενδεχόμενο της ανάπτυξης κι άλλων κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγέρσεων, συνεχίζει την προσπάθεια τρομοκράτησης των αγωνιζόμενων με νέες δίκες και καταδίκες, με νέες διώξεις και μεθοδεύσεις. Μάταιος κόπος. Η συνεπής και συνειδητή συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες, η αξιοπρέπεια και ο αυτοσεβασμός δεν ξεπουλιούνται, ούτε ανακόπτονται με την τρομοκρατία και την ωμή βία των μπάτσων και των δικαστών. Έτσι κι αλλιώς οι αναρχικοί ποτέ δεν ντράπηκαν για τις απόψεις και τις πρακτικές τους -όντας σύμφυτες με την ύπαρξη τους- και ποτέ δεν αποχωρίστηκαν το πάθος για ζωή και ελευθερία, όποιο κι αν ήταν το μέγεθος της κτηνωδίας με το οποίο βρίσκονταν αντιμέτωποι.

Τα οδοφράγματα του κοινωνικού πολέμου εξακολουθούν να ορθώνονται απέναντι στην κρατική τυραννία, στέλνοντας το εφιαλτικό μήνυμα στους εξουσιαστές. «ΑΝΟΗΤΟΙ. Η ΤΑΞΗ ΣΑΣ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ».

ΠΕΡΑΣΜΑ

Από την καθημερινή εξαθλίωση, στην Ελευθερία και την Αναρχία

Για επικοινωνία : Σαριπόλου 6, Αθήνα